

Hồi 2

**Đỗ Trường Đại Thắng Thu Nô Nữ
Lộ Thượng Đạo Môn Ngô Thiếu Gia**

Bốn năm sau, một chàng kỳ mã cao gầy mặc võ phục xanh nhạt xuất hiện tại thành Hán Khâu. Dung mạo chàng tuấn tú nhưng lạnh lùng, tàn khốc. Đôi nhãn thần đầy sát khí rợn người.

Hán Khẩu có tên như vậy vì nó nằm ngay ngã ba sông, nơi Hán Thủy đổ vào Trường Giang. Do vị trí thuận lợi nên vùng này rất sầm uất, thuyền bè qua lại, neo đậu lên xuống hàng tấp nập.

Bọn thủy thủ đều là những tay bạt mạng nên trong thành có rất nhiều tửu quán, kỹ viện và đồ trường. Hán Khẩu không xinh đẹp bằng Tô Châu nhưng so ra sanh ý các ngành ăn chơi đều thịnh vượng hơn.

Vô Hối thúc ngựa đi đến Gia Trang ở cửa Bắc thành. Nơi đây bốn năm trước, Minh chủ võ lâm Du Thanh Vân đã mời Tam Tuyệt Thiên Tôn đến hội kiến, rồi dùng độc châm ám toán ông.

Không ngờ giờ đây nó đã trở thành một đồ trường có tên Cát Tường. Mới đầu giờ Mão mà khách đổ đen đã ra vào đông đảo, chứng tỏ việc kinh doanh rất thành công.

Cạnh đấy là một tửu quán rộng rãi xinh đẹp. Mùi xào nấu và rượu thơm tỏa ra như mời gọi. Vô Hối xuống ngựa, lững thững vào trong. Dù chàng chỉ mặc một bộ trường bào bằng vải thường, ngoài khoác áo lông dê, nhưng vẻ uy vũ khiếp người khiến bọn tiểu nhị không dám coi thường.

Chúng khom lưng, cố không nhìn vào cặp mắt ng sợ kia. Thanh Loan Đào lúng lẳng ngang hông, dù chưa ra khỏi vỏ cũng dàn dựa sát khí.

Tam Tuyệt Thiên Tôn Hách Âu Kỳ là nhân vật tà quái số một võ lâm. Vô Hối, với quá khứ cay đắng và mối đại cừu, đã dễ dàng trở thành truyền nhân đặc ý của Thiên Tôn.

Mấy chục bàn trong quán đều đã có người, đa số thực khách cũng cùng ý định như chàng, ăn cho no rồi vào đồ trường sát phạt. Không còn bàn trống, tên tiểu nhị

thương lượng với một hán tử áo đen gầy gò, tuổi tứ tuần đang ngồi một mình. Gã đồng ý cho Vô Hối chung bàn.

Vô Hối vừa ăn uống vừa âm thầm quan sát hán tử. Dung mạo gã phảng phất vẻ sâu khổ, ánh mắt buồn vờ vờ dõi nhìn những bông tuyết bay lất phất ngoài song. Gương mặt chữ điền vuông vức, cằm bạnh, mũi thẳng nói lên tính tình kiên quyết, cương trực. Gã uống rượu để nén mối thương tâm của mình.

Có lẽ đã đến giờ náo nhiệt, thực khách lần lượt đứng [ên, rời tửu quán để vào đồ trường. Vô Hối và hán tử áo đen cũng vậy.

Chàng cười nhạt khi thấy hán tử chen chúc vào dòng người, khéo léo nâng hầu bao của bốn năm tay phú hào. Thủ pháp của gã vô cùng linh diệu, khiến nạn nhân không hề hay biết.

Vô Hối ở thanh lâu hơn năm, học được của bọn kỹ nữ, qui nô thuật nhìn người. m ma quỷ lâu xanh suốt đời tìm cách móc túi thiên hạ, tất không thể nhầm lẫn vàng thau. Chàng gtin rằng gã thực sự có lai lịch ng lưu tâm

Hán tử có vẻ như rất quen thuộc với đồ trường này. Gã đi thẳng lên lầu, bước vào một phòng kín o, ấm cúng. Giữa phòng chỉ có độc nhất một bàn tài xỉu. Đèn tọa đấng có chụp khéo léo rọi chiếu bạc, nhưng mặt mũi bọn khách chơi chỉ lơ mờ.

Đơn giản là vì cạnh mỗi con bạc đều có một mỹ nữ nỡn nà. Ánh sáng yếu ớt khiến họ yên tâm hôn hít, sờ soạng nhau. Trước mặt khách đủ rộng để đặt một khay rượu nhỏ. Chủ nhân đồ trường đã quyết tâm dùng tửu sắc để giúp những con thiêu thân sớm mê muội, trút sạch hầu bao của mình.

Hán tử áo đen ngồi xuống, lập tức có một nàng mặc áo hồng mỏng manh kề cận. Gã dường như chẳng hề để ý đến, chăm chú lao vào cuộc chơi. Nàng kỹ nữ vẫn kiên nhẫn hầu hạ, rót từng chung rượu nhỏ, đút từng hạt lạc rang. Nàng hy vọng sẽ được thưởng khi gã thắng một ván lớn.

Vô Hối thấy ghé cạnh gã còn trống, chàng ngồi xuống và cũng được một nàng áo xanh phục vụ. Nhan sắc nàng không thể nào so với các danh kỹ Tô Châu, nên chỉ làm tăng thêm lòng chán ghét của chàng. Nhưng quy củ ở đây không cho phép chàng xô đuổi nàng đi.

Chàng không vội đặt tiền mà chỉ lắng nghe tiếng xúc xắc reo trong bát, nhâm nhi chung rượu mà mỹ nhân rót cho. Sau mười lần đặt, hán tử áo đen đã thua hơn ba ngàn lượng bạc. Chàng thấy gã móc đến chiếc hầu bao thứ năm, biết rằng gã sắp sạch túi.

Người cầm cái của đồ trường là một lão Hồ Lì râu dê, mắt hí. Lắc xong, lão để xuống, mời khách đặt tiền. Có lẽ do quy củ nên lão nói không lớn lắm, các tay chơi cũng chỉ thì thầm.

Vô Hối uể oải đặt vào cửa tài tám ngàn phiếu năm ngàn lượng. Dù là tay bách chiến nhưng lão Hồ Li cũng không khỏi thoáng biến sắc. Hán tử áo đen nhìn quang sắc bén, nhận ra điều ấy, trút cả năm trăm lượng vào cửa tài theo Vô Hối.

Quả nhiên chàng đoán đúng. Mười mấy tay chơi ngồi quanh bàn nhìn chàng với vẻ thán phục. Nãy giờ chàng không hề đặt, nhưng vừa ra tay đã đại thắng.

Ván kế tiếp, Vô Hối dồn cả vạn lượng vào phía tài. Hán tử áo đen cũng đặt luôn ngàn lượng. Có vài người làm theo gã. Mọi người hồi hộp chờ đợi và ô lên mừng rỡ khi thấy ba mặt tứ, lục, tam.

Đến ván thứ sáu, Vô Hối đã có trong tay hai chục vạn lượng.

Dù trời tháng giêng lạnh như cắt, mồ hôi lão Hồ Li vẫn tuôn ướt đầm trán và y phục. Lão xin phép cáo lui giao bát lại cho một nữ nhân ngũ tuần, bà ta mỉm cười bảo:

- Công tử hồng vận như son, thiếp là Thục Loan xin được thù tiếp vài canh bạc.

Vô Hối vẫn lạnh lùng như chẳng mở lời.

Thủ pháp của bà ta cực kỳ điêu luyện, tiếng xúc xắc réo như làm chấn loạn tinh thần người chơi. Vô Hối chỉ thăm dò mỗi ván năm ngàn lượng. Sau hai mươi lần mở bát chàng đã thua sáu vạn lượng.

Hán tử áo đen thấy chàng xui nên đặt ngược lại. Nhờ vậy gã thắng được thêm ba vạn lượng.

Bỗng Vô Hối đặt cả mười bốn vạn lượng vào cửa sủ. Lán này hán tử áo đen theo chàng hai vạn. Những con bạc còn lại linh cảm chàng tất thắng mới tận lảng như vậy, nên cũng đặt theo.

Canh bạc hai mươi một vạn lượng này làm mọi người nín thở. Không gian im lặng như tờ. Thục Loan mỉm cười bí ẩn, mở bát. Mụ đình ninh sẽ vét sạch túi Vô Hối, thu hồi vốn liếng cho đỡ trường.

Nhưng ba mặt nhị, tứ, tam lộ lộ khiến mụ không còn tin vào mắt mình, run rẩy reo lên:

- Chín điểm, sủ ...

Vô Hối ung dung vợ lấy hai mươi tám vạn lượng ngàn phiếu, thưởng cho nữ lang ngồi bên ngàn lượng rồi uể oải đứng lên.

Mụ gượng cười:

- Công tử quả là tay thánh thủ, xin cho tiện thiếp được biết đại danh

Chàng lạnh lùng đáp:

- Công Tôn Vô Hối.

Thục Loan giả lời:

- Mong rằng đêm mai lại được công tử giá lâm.

Chàng gạt đầu, rời đỗ trường, trở lại tửu quán lấy ngựa, rồi vào thành trọ trong Hán Thủy đại khách điếm. Tin chàng thắng hai mươi mấy vạn lượng ở đỗ trường đã đến tai bọn tiểu nhị. Chúng khom lưng sát đất, mong được hưởng chút ơn mưa móc.

Cuối canh ba, Vô Hối nai nịt gọn gàng âm thầm rời khách điếm, đột nhập vào hậu viện đỗ trường. Khu đỗ bác vẫn còn náo nhiệt vì những người mê đỗ đen không bao giờ chú ý đến thời gian.

Khu vực này được cảnh giới nghiêm mật, nhưng với pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh thì bọn vệ sĩ làm sao phát giác nổi.

Thấy đại lân giữa hoa viên có ánh đèn, chàng lướt lên phục trên mái, nhẹ nhàng mở một mảnh ngói. Vô Hối nhìn xuống lỗ trống, xeo xéo ở dưới có bốn người ngồi quanh một bàn bát tiên. Họ gồm ba nam nhân lạ mặt và mục Hồ Lì Thục Loan.

Lão nhân râu dài quắc mắt đay nghiến:.

- Thục Loan. Người là cao thủ trong nghề, sao lại để thua một gã oắt con ?

Mục xanh mặt ấp úng:

- Cung bảms đường chủ, thuộc hạ lúc xoay chén đã dùng chỉ kình sửa mặt nhị thành mặt ngũ, nhưng chẳng hiểu sao không linh nghiệm.

Lão già mặt đỏ, râu ngắn bạc trắng tư lự:

- Tên tiểu tử tuổi chưa đến đôi mươi, lẽ nào lại đủ công lực luyện thành chỉ phép điều luyện đến mức ấy. Hay là chính tên Hán tử áo đen kia đã tác quái ? Tân Tổng quản đã điều tra ra lai lịch của gã chưa ?

Đại hán áo xanh vội đáp:

- Cung bảms Ân hộ pháp, gã hắc y chính là Tam Thủ Miêu Côn Linh, trước đây là thuộc hạ của thủy trại Trường Giang. Sau khi Công Tôn Hữu Lượng bị giết, gã đã bỏ trại phiêu bạt giang hồ. Họ Côn chỉ giỏi nghề trộm cắp chứ nh bạc rất dở. Trong vòng tháng nay, gã đã thua gần chín vạn lượng. Sau khi rời đỗ trường, cả hai không hề gặp nhau.

Lão đường chủ lẩm bảms:

- Công Tôn Hữu Lượng không hề có vợ hay quan hệ với nữ nhân nào. Chắc tiểu tử Vô Hối không có liên quan gì.

Lão hộ pháp họ Ân hỏi tiếp:

- Tân tổng quản. Trong quỹ đỗ trường còn được bao nhiêu bạc ?

- Cung bả hộ pháp, chỉ còn hơn mười vạn lượng mà thôi.

Họ Ân gật đầu bảo:

- Sáng mai tổng đàn sẽ bổ sung thêm hai mươi vạn. Lão phu sẽ đích thân cầm cái. Nhưng vạn nhất gã lại thắng lớn, phải cho người theo sát, chờ gã rời thành, phục kích đoạt lại và hủy xác.

Bốn người giải tán, Vô Hối cũng trở lại khách điểm. Chàng ngủ vùi đến trưa, tắm gội dùng cơm xong, đóng cửa phòng ôn luyện tuyệt kỹ Vô Hình Chỉ Pháp của Tam Tuyệt Thiên Tôn.

Đỗ thần Bộc Linh Tuyên là hảo hữu của Thiên Tôn, thường đến Vu Sơn chơi hàng mấy tháng. Lão đã dạy chàng nghề đồ bác kỳ tu vệ của mình. Vô Hối không hề sợ thua, chàng chỉ băn khoăn không hiểu đồ trường này nằm trên đất Gia Trang của Du Thanh Vân sao lại thuộc về một bang hội thần bí nào đó. Chàng quyết định khám phá cho ra mối liên quan giữa họ Du và tổ chức này.

Cuối giờ mảo, Vô Hối lại có mặt ở đồ trường. Người cầm cái hôm nay chính là lão hộ pháp râu ngắn. Có lẽ để tặng phần tất thắng, đồ trường đã điều đến nữ nhân sắc nước hương trời. Dung nhan người cực kỳ diễm lệ, so với Như Thủy còn đẹp hơn nhiều. Dù không son phấn nhưng làn da vẫn trắng như ngọc, đôi môi đỏ mọng, khóe thu ba tình tứ, ướm rướm làm mê hoặc lòng người. Chiếc áo sa trắng mỏng để lộ hết vẻ khêu gợi của đôi gò bồng đảo cao vút. Dù cố tỏ vẻ lảng lơ nhưng ở nàng vẫn toát ra sự tinh khiết, ngượng ngùng như một kỹ nữ lần đầu dẫn thân vào sa đọa.

Vô Hối lẩn lóc ở kỹ viện khá lâu nên chàng dễ dàng nhận ra nàng còn là trinh nữ. Có lẽ nàng mới được điều về từ tổng đàn của Bang hội thần bí kia.

Giọng nàng ngọt ngào như rót mật vào tai:

- Tiện thiếp là Đông Môn Uyển Cơ, xin hết lòng hầu hạ công tử.

Vô Hối dù rung động trước nhan sắc kiều mị của nàng, nhưng chợt nghĩ Uyển Cơ đang lừa dối mình nên cảm hận, quyết hành hạ nàng cho bõ ghét.

Khác với hôm qua, chàng thả nhiên choàng tay qua vai nàng, xiết chặt thân hình mềm mại vào lòng. Uyển Cơ thẹn đỏ mặt, mắt lóe lên vẻ đau đớn, phẫn nộ. Nhưng lão hộ pháp lại hân hoan khi thấy đối thủ sa vào mĩ nhân kế.

Vô Hối nghe tiếng lắc, biết đồ trường đã thay hộ xúc xúc mới. Chàng vung tay đặt cầm chùng, chờ nắm vững thủ pháp của họ Ân rồi mới phản công.

Chàng giả đồ say mê nhan sắc mĩ nhân, thả nhiên hôn hít nàng. Qui củ đồ trường không cấm đoán việc này. Họ càng mong muốn con bạc làm như vậy.

Một bình rượu quý đã được đem ra từ lúc nào không rõ. Uyển Cơ run rẩy, rùng mình chịu đựng, mắt long lanh như muốn ứa lệ nhưng không dám phản kháng. Với những thủ thuật học ở Nhu Hương viện, bàn tay Vô Hối như có điện, kích thích cơn rạo rức trong lòng nữ lang. lát sau, thân thể nàng mềm nhũn, dựa hẳn vào vai chàng.

Ánh đèn mờ ảo không ngăn cản được chàng mơn trớn đôi nhũ phong giai nhân. Đầu vú nhỏ như hạt đậu, chứng tỏ nàng chưa hề qua tay ai.

Chàng nh nhỏ nhưng cũng thua liền tám vạn lượng khiến lão họ Ân đặc ý. Đến ván thứ mười sáu, chàng đặt năm vạn lượng vào cửa tài. Thắng được ván này, chàng lại chưa một vạn ở ván sau. Cứ như thế, đến đầu canh ba chàng đã thắng được hai mươi ba vạn lượng.

Lão hộ pháp đã dùng mọi thủ đoạn cao cường để thay đổi mặt các con xúc xắc, nhưng lúc thành, lúc bại khiến lão không tin vào chính mình nữa.

Mồ hôi tuôn ướt đầm bộ râu bạc, lão quyết đem hết công lực ra gỡ ván cuối cùng:

- Công tử có muốn cùng lão phu chơi một ván nhớ đời hay không ? Đêm đã khuya lão phu e không đủ khí lực để ngồi lâu hơn nữa.

Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn đặt hai mươi ba vạn lượng, nhưng chỉ e rằng quý đồ trường không đủ bạc để chung. Trong tay túc hạ còn khoảng hơn mười vạn lượng, tại hạ đề nghị đồ trường đem Uyển Cơ thế vào chỗ thiếu đó.

Ân hộ pháp biết chàng nói đúng. Lão cắn răng chấp thuận:

- Được. Không phải vì đồ trường thiếu bạc. Nhưng thấy công tử dám ra giá Uyển Cơ cô nương đến hơn mười vạn lượng, lão phu cũng vui lòng tán thành.

Các con bạc xôn xao vì Vô Hối bừa bãi mười mấy vạn lượng để mua một kỹ nữ.

Ân hộ pháp lắc xong, xoay nhẹ bát rồi đặt hai bàn tay úp xuống bàn. Lão vận toàn thân công lực, dùng khẩu quyết chữ Hấp giữ ba viên xúc xắc nằm im trong vòng chân khí, lão biết chắc là trong bát ba mặt nhị, nhất, tứ, bảy điểm sáu.

Vô Hối dùng tay trái đặt hết chồng ngân phiếu vào cửa tài. Ân lão mừng rỡ dùng tay hữu mở bát nhưng tả thủ vẫn giữ nguyên kinh lực, che chắn.

Tay lão vừa chạm bát thì hữu thủ Vô Hối cũng úp xuống mặt bàn. Ân lão thoáng nghe màn chân khí quanh chén xao động nhưng không để ý đến. Lão mở bát, sững sờ nhận ra mặt nhất đã biến thành mặt lục. Những tay con cũng theo chàng mấy vạn lượng, họ ồ lên mừng rỡ.

Ân lão cố dần cơn phẫn nộ, xướng lên:

- Mười hai điểm tài.

Thục Loan hôm nay là người phụ trách thu và chung bạc. Mụ lặng lẽ đẩy cho chàng mười vạn lượng.

Vô Hối vẫn thản nhiên, không hề lộ vẻ vui mừng. Chàng chậm rãi bảo:

- Xin chư vị viết văn tự bán Uyển Cơ cho tại hạ.

Ân lão thở dài gọi chủ nhân đồ trường. Lão ta chính là Đường chủ đêm qua. Vô Hối nhận lấy, dắt Uyển Cơ đi nhanh về khách điếm. Trước đó, họ Ân đã dặn dò Uyển Cơ, câu bí ẩn:

- Nay người đã là người của công tử. Phải giữ gìn lời ăn tiếng nói, hết lòng hầu hạ người.

Uyển Cơ sợ hãi dạ nhỏ. Nàng lằm lũi đi theo Vô Hối, không nói một lời. Mặt chàng cũng lạnh như sương, khác hẳn với thái độ háo sặc, dâm dăng lúc ở đồ trường.

Chàng coi Uyển Cơ như nô tỳ, bắt nàng phải hầu hạ chàng tám gộ. Uyển Cơ đỏ mặt không dám nhìn thân hình rắn chắc của chàng. Khi Vô Hối tắm xong thì áo nàng cũng ướt đầm. Uyển Cơ có mang theo bọc hành lý nhỏ, toàn là nữ phục gọn gàng, kín o chử không hở hang như bộ cung trang lúc nãy. Vô Hối nghe lòng dịu lại.

Tiểu nhị đã bung mâm cơm lên. Ăn uống xong, chàng bế xốc Uyển Cơ lên giường. Ánh bạch lạp soi rõ thân hình rắn chắc của người xuân nữ. Uyển Cơ nhắm mắt dưng hiến, đôi dòng châu ứa ra. Nàng bật khóc vì đau đớn. Tiếng khóc nh thức lương tri trong con người Vô Hối. Chàng thức ngộ rằng mình đang bức hiếp một cô gái yếu đuối, ngây thơ. Chàng nghe lòng mình mềm đi, cúi xuống hôn lên đôi môi mặm mà lệ đắng thì thắm.

- Uyển Cơ, ta xin lỗi.

Lời nói ngọt ngào này đã xoa dịu nỗi tủ nhục của mỹ nhân. Nàng gượng cười tỏ vẻ:

- Công tử không có lỗi, chỉ do nô tỳ khờ dại, chưa kinh qua chuyện gối chăn đấy thôi.

Vô Hối mỉm cười hiền hòa, nụ cười đầu tiên từ ngày xuất đạo. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve, cố đem Uyển Cơ vào bể hoan lạc. Nàng đã vượt qua được rào cản tâm lý, nên dễ đạt đến khoái cảm. Vô Hối chợt thấy cảm kích biết bao trước sự dâng hiến vụng về của người trinh nữ.

Biết Uyển Cơ mệt mỏi, Vô Hối nằm bên ôm nàng vào lòng thủ thủ:

- Lúc đầu, ta có ý định mua nàng để hành hạ. Nhưng giờ đây ta hiểu rằng nàng không phải đối tượng để ta phát tiết mối hận của mình. Sáng mai, nàng có thể trở lại đồ trường.

Uyển Cơ khóc thút thít:

- Nô tỳ đối với đồ trường cũng chỉ là một vật có thể mua bán được hà tất phải trở lại làm gì. Uyển Cơ nguyện sẽ theo công tử suốt đời. Dù đắng cay cực khổ cũng không hề dám oán

Vô Hối lạnh lùng bảo:

- Tính ta tàn nhẫn, khắc nghiệt, liệu nàng có chịu đựng nổi hay không ?

Nàng mỉm cười đáp:

- Công tử mặt lạnh lòng nóng, đâu phải kẻ tàn ác. Nô tỳ tin vào nhãn lực của mình.

Vô Hối giật mình, không ngờ Uyển Cơ lại thông tuệ và chí tình như vậy. Chàng cười nhạt:

- Chỉ sợ cái ban hội thần bí kia không chịu để mất nàng đấy thôi.

Uyển Cơ kinh hãi:

- Té ra công tử đã biết bọn họ là người của Bạch Mi Giáo rồi sao ?

- Đúng vậy. Nhưng ta không biết rõ nội tình của họ.

Uyển Cơ úp mặt vào ngực chàng thổ thê:

- Nô tỳ đã thuộc về công tử, dù Ân hộ pháp đã dặn dò, nhưng nô tỳ sẽ không dấu công tử điều gì cả.

Uyển Cơ bèn đem lai lịch Bạch Mi Hội ra kể hết cho Vô Hối nghe. Chàng buột miệng hỏi:

- Thế Uyển Cơ có biết rõ thân phận của Bạch Mi Hội chủ hay không ?

Nàng khúc khích cười:

- Trong Bạch Mi Hội, chỉ có mình nô tỳ và các hộ pháp là biết rõ Hội chủ là ai thôi. Lão ta chính là Giang Tây Thần Kiếm Du Thanh Vân. Năm mươi ba tuổi, nô tỳ vào thư phòng Hội chủ tình cờ thấy một thanh kiếm rớt dưới chân ghế, liền nhặt lên xem, cán kiếm có khắc tên. Lão Hội chủ vào kịp, giật lấy. Nô tỳ thấy mặt lão lộ sát khí liền giả đồ hỏi lão trên kiếm có ba chữ gì vậy. Lão tưởng nô tỳ chưa đọc nên bỏ qua ý định sát hại.

Vô Hối mừng rỡ, thưởng nàng một nụ hôn dài. Uyển Cơ xấu hổ hỏi:

- Có gì mà công tử âu êm nô tỳ như vậy ?

Chàng vô tình biết được mặt trái của kẻ đại cừ, tin rằng sẽ có cơ hội báo phục nên càng yêu mến Uyển Cơ hơn. Nếu họ Du là một minh chủ Võ Lâm đường đường chính chính, chàng khó mà vạch mặt lão, khôi phục thanh danh cho phụ thân.

Đôi mắt long lanh tình tứ của Uyển Cơ đã nh thức cơn thèm muốn trong chàng. Vô Hối say đắm quần lại cuộc mây mưa. Uyển Cơ không còn bờ ngỡ, đáp ứng nồng nhiệt.

Sáng ra, Vô Hối trả phòng, đưa Uyển Cơ rời Hán Khẩu, chàng muốn đến Hà Nam. Vô Hối bảo nàng:

- Chắc chắn Bạch Mi Hội sẽ cho người chặn đường giết người cướp bạc. Bản thân ta thì không ngại, chỉ lo cho nàng mà thôi. Nếu có chuyện gì, cứ đứng xa ra, hi vọng họ không biết nàng.

Uyển Cơ cảm động, cười khúc khích:

- Công tử yên tâm, bản lĩnh nô tỳ tương đương với một đường chủ trong Hội. Chúng không dễ gì ức hiếp được đâu.

Vô Hối nheo mắt hỏi:

- Thế tại sao đêm qua nàng không xuất thủ để ta hà hiếp ?

Uyển Cơ đỏ mặt, không đáp nhưng ánh mắt nàng đã nói hết tâm tình của mình. Vô Hối rung động, nghe trái tim chai của mình xao xuyến. Chàng vội khôi phục vẻ mặt lạnh lẽo, thúc ngựa phi mau.

Con tuấn mã của Uyển Cơ được lão chưởng quầy mua với giá ba trăm lượng, xem ra cũng là ngựa tốt. Hai người ra khỏi thành chừng ba mươi dặm đã gặp phục binh. Đoạn đường này vắng vẻ, hai bên là rừng thưa. Bs tên kỵ mã chặn đường đều mặc bạch y, mặt bịt kín nhưng trước ngực có thêu một bàn tay nắm chặt đoản kiếm, tượng trưng cho tổ chức sát thủ nổi tiếng giang hồ. Tổ chức này cũng thuộc Bạch Mi Hội nhưng hoàn toàn biệt lập. Uyển Cơ không biết gì về chúng.

Gã đứng giữa gần giọng hỏi:

- Nghe nói người mới thắng bạc lớn ở Hán Khẩu. Nếu muốn toàn mạng, hãy giao nộp tất cả ra đây.

Vô Hối cười khẩy:

- Té ra đồ trường mướn các người đòi lại bạc đấy sao ?

Gã bên tả cười rộ:

- Không phải. Chẳng qua bọn ta thấy người có quá nhiều bạc nên muốn giữ hộ thôi.

Vô Hối thúc ngựa đến gần, sát khí từ đôi mắt chàng khiến bọn chúng ngưng ngừng, rút dao đề phòng.

Còn cách chừng hai trượng, Vô Hối quát lên như sấm, thanh loan đao rời vỏ, như làn mây bạc chớp xuống đầu chúng.

Chiêu đao nay là tuyệt kỹ của Thiên Tôn, đợc nh ra với lòng thù hận vô bờ nên cực kỳ bá đạo. Ba tên sát thủ vội múa đao chống cự nhưng đã quá muộn.

Loan đao bay đến với tốc độ của ánh chớp, lại ảo diệu phi thường, đao kinh nặng nề như núi đổ.

Hai tên gào lên thảm thiết, thân hình đứt làm đôi. Tên thứ bị chặt bay tay hữu đến tận vai. Gã kinh hoàng định đào tẩu. Nhưng một luồng chỉ phong vô ảnh đã xuyên qua chấn tâm đưa gã về chín suối.

Vô Hối lướt đến, vung đao đâm vào vết chỉ thương, rọc xuống, xóa dấu vết.

Uyển Cơ lần đầu thấy cảnh chết chóc thảm khốc, nàng run rẩy, mặt xanh như tàu lá.

Thanh loan đao này là bảo vật của xứ Miến Điện nên không hề dính máu. Đồ Thần Bộc Linh Tuyên đã tặng cho chàng hôm hạ sơn.

Uyển Cơ bất mãn hỏi:

- Công tử đã dùng chỉ phong nh chết gã thứ ba, sao còn phải phí sức đâm hẳn một đao nữa làm gì ?

Vô Hối cười nhạt:

- Ta không muốn Bạch Mi Hội biết ta là truyền nhân của ai.

Bồng chàng giận giữ nói:

- Chắc nàng cho ta là kẻ khát máu chứ gì. Nếu vậy thì hãy trở lại Hán Khẩu đi.

Uyển Cơ sợ hãi, nhảy xuống ngựa, chạy đến ôm chân chàng sụt sùi:

- Nô tỳ lỡ lời xin công tử đừng giận. Nếu không, nô tỳ thà tự sát chứ chẳng chịu rời một bước.

Vô Hối cảm động, đỡ nàng lên, vỗ về:

- Nàng đâu biết rằng giang hồ hiểm ác đến mức nào. Nếu ta không đủ công lực giết họ thì mạng ta cũng đã tiêu rồi.

Uyển Cơ gạt đầu, úp mặt vào vai chàng thổ thê:

- Nô tỳ đã thức ngộ, cảm tạ công tử đã rộng lòng dung thứ.

Uyển Cơ xinh đẹp như tiên, những giọt lệ càng khiến nhan sắc thêm nảo nùng. Vô Hối không đành được, nâng cằm hôn lên mắt, lên môi nàng.

Uyển Cơ ngượng ngùng lí nhí:

- Đường quan đạo thường có người qua lại, công tử đừng làm tiểu tỳ xấu hổ, ngượng ngùng.

Vô Hối giật mình, thúc nàng lên đường. Thêm trăm dặm nữa là đến Bồ Kỳ. Trời đã cuối giờ mùi, nắng xuân dù nhạt nhòa nhưng cũng đủ làm hồng mặt giai nhân. Vô Hối nhìn những giọt mồ hôi trên sống mũi thanh tú của nàng, quyết định dừng chân.

Chàng chọn một khách điểm sạch sẽ có tên Thái Bình lữ quán. Chưởng quầy mau mắn sai tiểu nhị đưa khách vào một phòng thượng hạng ở tầng trên.

Nước nóng đã được đổ vào bồn gỗ. Uyển Cơ chăm chút kỳ cọ cho chàng như muốn gội sạch máu tanh của bọn sát thủ. Vô Hối khoan khoái lim dim tận hưởng cảm giác được nuông chiều. Chàng bỗng nghe lòng yêu thương Uyển Cơ vô hạn.

Từ thuở ấu thơ đến nay, nàng là người thứ hai, sau mẫu thân chàng đã chăm sóc chu o như vậy.

Mâm cơm thịnh soạn đã được dọn lên. Các món đều nóng sốt, tỏa khói nghi ngút, chỉ có bình rượu là hơi nguội. Uyển Cơ tắm xong, định đem rượu xuống cho tiểu nhị hâm lại.

Chàng mỉm cười, cầm lấy chiếc bình. lát sau, rượu sôi lên sùng sục. Uyển Cơ tròn mắt kinh ngạc, càng thêm kính ngưỡng chủ nhân.

Nàng cũng uống vài chung, mặt đỏ bừng như hoa đào, càng bội phần kiều mị. Vô Hối ngây ngất nhìn nàng không chớp mắt.

Uyển Cơ cúi mặt, cố ăn cho xong chén cơm rồi bưng mâm đặt ra ngoài cửa phòng. Tiểu nhị nghe tiếng chuông vang, mang trà lên cho khách.

Bồ Kỳ dù không sầm uất bằng Hán Khẩu hay Kim Lăng nhưng cũng là xứ lạ đối với hai người. Họ dắt nhau dạo một vòng trong thành.

Dung nhan Uyển Cơ làm ngây ngất cánh nam nhân trên phố. Nhưng vẻ lạnh lùng đến rợn người trên gương mặt Vô Hối đã làm họ sợ hãi, vội quay đi.

Vàng dương vẫn le lói trên đầu đỉnh núi cuối trời tây, ánh vàng nhuộm hồng những bông tuyết nhỏ. Uyển Cơ sung sướng nắm chặt tay người trong mộng, say sưa ngắm cảnh chiều tà.

Vô Hối dừng chân trước cửa chùa Huệ Quang Tự ở cửa Bắc thành, chạnh lòng nhớ đến những lần được theo mẫu thân vào chùa lễ phật cầu siêu cho vong hồn Tần Công và thân phụ.

Bỗng chàng nhận ra tám tên sát thủ đã vây chặt. May mà chàng và Uyển Cơ đều mang theo vũ khí. Chàng hời hợt hỏi:

- Chư vị cần gì ?

Gã sát thủ bịt mặt, có dấu hiệu thêu bằng chỉ vàng trước ngực, bật cười ghê rợn:

- Người dám hạ sát người của bốn hội, đừng mong sống sót mà rời khỏi nơi này.

Gã ra lệnh:

- Số mười sáu và mười bảy cố giết cho được con bé đó cho ta.

Hai gã vung đao ập đến Uyển Cơ. Vô Hối biết họ Du đã quyết tâm giết Uyển Cơ diệt khẩu. Chàng thầm lo lắng cho nàng nên lòng hiếu sát bùng lên.

Vô Hối không chờ bọn chúng đến gần, chàng bốc lên chụp lưới đao xuống. Hai gã sá thủ rú lên đau đớn.

Thanh Loan đao sắc bén đã chặt đứt cánh tay của chúng. Bọn còn lại kinh hãi trước bản lãnh tuyệt luân của chàng, xông đến giáp công.

Uyển Cơ dựng ngược đôi mày liễu, vũ lộng trường kiếm đón nh một tên. Vô Hối nghe tiếng kiếm kinh xé gió, chàng yên tâm đối phó với năm tên còn lại.

Kiếm là vua của loại vũ khí ngắn, nhờ sắc bén cả hai bên lưỡi nên kiếm chiêu kỳ ảo, lợi hại hơn đao. Nhưng ngược lại, đao nặng nề nên khí thế uy mãnh hơn hẳn kiếm.

Thanh Loan đao của Vô Hối như trận cuồng phong cuốn đến. Bọn sát thủ sử dụng trường đao nên không thể so tốc độ với Loan đao.

Gã đầu lĩnh giáo hoạt không trực tiếp đương đầu, chỉ đứng ngoài rình sơ hở nhảy vào tập kích. Vô Hối thầm đoán Du Thanh Vân đã lấy được bí kíp của Đao Vương, có lẽ đã dạy một phần cho bọn này. Chàng không cấp bách hạ thủ, cố cầm cự dụ cho chúng giở hết nghề. Chàng muốn tìm hiểu lộ số pho đao pháp này để dễ đối phó với họ Du.

Hơn khắc sau, gã đầu lĩnh đột nhiên phi thân về phía Uyển Cơ, định giúp gã thuộc hạ thanh toán nàng. Vô Hối gầm lên vang dội, đao quang lấp lánh ánh xanh, sáng rực cả đấu trường. Chàng đã dùng đến đao pháp Thanh Quang La Vòng. Đao ảnh dật thành màn lưới dày đặc, đao kinh mạnh mẽ như bão táp. Bọn sát thủ kinh hoàng múa tít trường đao hộ thân.

Loan đao như chiếc lưới hái tử thần xé nát cơ thể ba tên. Chúng thét lên thê thảm, gục chết trên chính vũng máu của mình. Hai tên còn lại thoát chết nhưng cũng bị mấy vết đao vào vai.

Vừa hết chiêu, chàng lướt nhanh về phía trận địa của Uyển Cơ. Nàng không đủ sức chống cự với hai cao thủ nên đang lâm vào hiểm cảnh. Tóc tai rũ rượi, tay tả đã có dấu máu.

Vô Hối cười lên ghê rợn như quỷ dữ. Chàng vận toàn lực chụp lưới đao vào gã đầu lĩnh. Có lẽ vết máu loang lên áo giai nhân đã làm chàng đau lòng nên đao chiêu còn mãnh liệt hơn lúc nãy. Gã đầu lĩnh đảo bộ định đào tẩu nhưng Loan đao đã bám

theo như bóng với hình. Tứ chi của gã bị chặt sát thân, thủ cấp lăn long lóc trên nền tuyết lạnh, máu phun như suối.

Chàng để gã kia lại cho Uyển Cơ, lập tức quay mình truy sát hại tên phía sau. Chúng chưa kịp đào vong đã bị chỉ kinh xuyên thủng ngực. Đối thủ của Uyển Cơ vì kinh hãi trước cái chết thê thảm của đầu lĩnh nên rối loạn tinh thần. Uyển Cơ thừa dịp vung kiếm đâm chết gã.

Vô Hối dùng dao xóa dấu vết Vô Hình Chỉ xong bước đến xem thương thế mí nhân. Chàng thở phào khi thấy vết dao không sâu.

Bỗng chàng gằn giọng quát:

- Chư vị làm gì mà phải thập thò như vậy. Nếu không xuất đầu lộ diện thì đừng trách ta độc ác.

Từ sau những bụi cây cạnh cổng chùa, Tam Thủ Miêu Côn Linh và sáu người nữa xuất hiện. Gã nhìn chàng với vẻ ngưỡng mộ, tươi cười bảo:

- Công tử bản lãnh thần sầu quỷ khốc, bọn tụi hạ vô cùng khâm phục.

Chàng lạnh lùng ngắt ngang:

- Đừng dài dòng mất công, chư vị theo dõi ta với ý gì ?

Côn Linh thở dài đáp:

- Bọn tụi hạ có việc muốn bàn bạc với công tử.

Vô Hối nheo mắt hỏi lại:

- Thất vị đều là thủ hạ của Trường Giang Nhất Dao ?

Bọn họ giật mình sửng sốt. Côn Linh gật đầu xác nhận:

- Thưa phải. Nhân lực của công tử quả là ng khâm phục.

Chàng cười nhạt bảo:

- Nếu chư vị muốn nói chuyện với ta, xin hãy thủ tiêu tám xác chết này rồi đến Thái Bình khách điếm. Ta phải đưa Uyển Cơ về băng bó vết thương.

Thái độ của chàng rất cao ngạo như chủ nhân ra lệnh cho thuộc hạ. Lạ thay, bảy người kia lại vui vẻ tuân lời.

Vô Hối bế xốc Uyển Cơ lên tay, đỡ pho khinh công Cuồng Phong Vô Ảnh lướt như bay về phía khách điếm. Chàng không theo đường phố mà vượt qua các nóc nhà trong thành, nhẹ nhàng như cánh chim câu. Uyển Cơ hạnh phúc tột cùng, say mê ngắm nhìn gương mặt anh tuấn của chàng công tử kiên dũng, anh hùng cái thế. Nàng biết mình không hề sai lầm khi trao trọn trái tim cho Vô Hối. Nàng không cần danh phận phu thê, chỉ mong suốt đời được làm tì nữ kẻ cận bên chàng.

Về đến phòng, chàng mở bọc hành lý, lấy kim bạc thử vết thương. Thấy không có độc, mắt chàng thoáng vẻ vui mừng. Uyển Cơ biết chàng lo lắng cho mình, cảm kích nói:

- Vết thương rất nhẹ, xin công tử chớ bận tâm.

Vô Hối lạng lẽ cởi áo Uyển Cơ bôi thuốc kim sang, băng bó cho nàng.

Hai người thay y phục xong thì bọn Côn Linh tìm đến. Họ không vào bằng cửa chính mà vào bằng đường cửa sổ. Uyển Cơ xuống dưới lấy trà nóng.

Vô Hối hờ hững nói:

- Phòng không đủ ghế, chớ vị cảm phiền đứng vậy.

Dường như họ không hề tự ái, chỉ chăm chú quan sát Vô Hối.

Lão râu rậm bỗng thở dài:

- Dung mạo thì không giống lắm nhưng cái thần khí thì không thể sai được.

Cả bọn gật đầu xác nhận. Côn Linh nói:

- Tiểu đệ cũng thấy vậy nên mới đưa mọi người đến đây.

Người mặt áo thư sinh hòa nhã bảo Vô Hối:

- Anh em tại hạ đang tìm kiếm một người, mong công tử thực tình thổ lộ lai lịch.

Vô Hối cho rằng bọn họ đã khoan tay đứng nhìn cha chàng thảm tử nên không hề có chút cảm tình. Chàng cười nhạt:

- Đứng ra chớ vị phải tự khai báo danh tánh trước mới phải đạo.

Lão râu lâu mỉm cười giới thiệu:

- Lão phu là Long Tu Đao Cầu Xung Tuyết, nhị đệ của Trường Giang Nhất Đao. Vị thư sinh này là Tam đệ Nho Đao Bách Lý Bằng. Đại hán to béo kia là Tứ đệ Phì Kim Đao Âu Dương Hồ. Ngũ đệ Lãnh Tâm Đao Bằng Quý Dân là gã cao gầy. Lục đệ Tam Thủ Miêu Côn Linh thì công tử gặp qua. Thất muội là Lưu Hương Đao Bạch Tú Hồng. Gã mũi hếch hay cười là Tiểu Thiên Đao Bùi Thu.

Vô Hối nghe xong cất giọng mỉa mai:

- Tại hạ nghe đại danh chớ vị như sấm nổ bên tai, chắc võ công lấy lừng vũ nội. Sao mười chín năm trước lại để cho Nhất Đao bị người sát hại.

Nho Đao buồn rầu đáp:

- Công tử nghi sai cho bọn ta rồi. Ngày ấy Du Thanh Vân đã lấy quyền trại chủ cử chúng ta đi Đông Hải thương lượng việc chở hàng. Lúc trở về thì Công Tôn đại ca đã bị hại.

Vô Hối nhìn vẻ mặt sầu khổ, hối tiếc của họ nên tin lời. Chàng dụ giọng bảo:

- Có lẽ chư vị cho rằng ta là hậu nhân của Trường Giang Nhất Đao phải không ?

Tam Thủ Miêu gật đầu:

- Đúng vậy. Sau khi đại ca mất, bọn ta đã rời bỏ Thủy trại và tiến hành điều tra nội tình. Cuối cùng đã xác định được lộ trình của người. Đồng thời cũng biết rằng đại ca đã đem theo một thiếu nữ đến Vu sơn. Lão chủ và tiểu nhị một khách điểm ở Trường Sa cũng xác nhận rằng có một hán tử cao gầy, mặt lạnh lùng, và phu nhân có ghé vào trọ một đêm. Ngay trong bàn ăn, nữ nhân nọ đã ói mửa khi ăn món cá chướng tỏ nàng đã thụ thai. Chính vì vậy bọn ta đã mất công tìm kiếm suốt bao năm nay.

Uyển Cơ bưng trà lên từ lâu, khép nép ngồi bên mép giường, lắng nghe câu chuyện. Vô Hối chưa bao giờ để lộ lai lịch của mình cho nàng biết. Vô Hối cảm động trước lòng trung nghĩa của họ. Chàng mỉm cười:

- Làm sao chư vị biết hài nhi sẽ là nam hay nữ mà tìm ?

Phì Kim Đao xoa chiếc cằm không râu đáp:

- Dòng họ của đại ca ta đã bảy đời chỉ sinh toàn nam tử. Vì vậy, đứa bé không thể là gái được.

Long Tu Đao đã tin tưởng Vô Hối đến tám phần nên thú thực:

- Lão phu biết công tử thắc mắc rằng tại sao bọn ta không lo việc báo thù mà lại cố công tìm đứa bé. Đây là một bí mật liên quan đến vận mệnh của cả bảy dòng họ chúng ta. Khi qua đời, đại ca đã không mang Huyền Thiết Đao Phù bên mình. Nghĩa là người đã giao vật ấy cho nữ nhân kia.

Vô Hối nhớ đến thanh tiểu đao đen sì, dài hơn gang trong bọc hành lý. Chàng lấy ra đưa cho lão:

- Có phải vật này chăng ?

Long Tu Đao mừng rỡ xem xét, đôi dòng lệ ứa ra từ cặp mắt già nua. Sáu người kia cũng vậy. Lão cung kính trao lại cho chàng rồi ra hiệu cho sáu em cùng sụp xuống thi lễ:

- Chúng đệ tử bái kiến Linh Phù.

Nho Đao nghiêm giọng bảo:

- Qui củ của Đao môn là chỉ nhận người chứ không nhận vật. Nếu công tử đúng là hậu nhân của Công Tôn đại ca thì bọn ta sẽ tôn làm Môn Chủ. Bằng không thì Đao Môn sẽ giải tán, không tồn tại nữa.

Vô Hối cau mày hỏi:

- Chư vị là thủ hạ Thủy trại Trường Giang, sao lại nhắc đến Đao Môn nào nữa ?

Long Tu Đao giải thích:

- Vào những năm cuối của cuộc đời, Tống Thái Tổ trở nên hôn ám, nghi kỵ công thần. Lão nghe theo lời xu nịnh của bọn thái giám, chém đầu bảy vị đại thần, khắc chữ lên má gần ngàn thê thiếp, tử tôn, thân thích của họ rồi đày ra quan ải. Khi gần đến Hoàng Hà thì một vị hiệp khách là Thiên Long Dao Công Tôn Cẩn đã xuất hiện, giết sạch bọn quan quân, đưa mọi người ẩn thân vào khu rừng bạt ngàn dưới chân núi Thái Sơn. Thiên Long Dao là bằng hữu của hai trong bảy vị đại thần. Ông đã dạy đao pháp cho trai tráng, thành lập Dao Môn. Sau này nhân số ngày càng đông, không thể tồn tại bằng của vật của rừng nữa. Dao Môn đưa lớp thiếu niên đã trưởng thành xuất đạo, dựng nên thủy trại Trường Giang làm phương tiện kinh doanh, kiếm tiền chu cấp cho những người giá yếu trong rừng. Công Tôn đại ca chính là nội tôn của Công Tôn đại hiệp.

Vô Hối không ngờ nội tình lại éo le đến như vậy. Chàng hỏi lão:

- Nếu giờ đây ta xác nhận mình là nam tử của Nhất Dao thì chư vị làm sao biết được thực hư?

Nho Dao quay sang bảo Bạch Tú Hồng:

- Thất muội hãy đưa Đông Môn cô nương tạm lánh ra ngoài.

Nàng đỏ mặt kéo Uyển Cơ ra ngoài.

Bách Lý Bằng nghiêm giọng:

- Tông tộc của đại ca bọn ta ai cũng có thần thương dị tướng hơn người. Mong công tử cho phép kiểm tra.

Vô Hối thản nhiên kéo giải lưng quần. Bảy người ô lên mừng rỡ, sụp xuống ra mắt:

- Chúng đệ tử bái kiến Môn Chủ.

Bạch Tú Hồng chờ một lát cũng chạy vào thi lễ.

Long Tu Dao hỏi chàng:

- Xin Môn chủ kể lại tao ngộ năm xưa giữa cố môn chủ và phu nhân cho bọn thuộc hạ tỏ tường.

Vô Hối bùi ngùi kể sơ lược:

- Mười chín năm trước, gia ngoại công buồn rầu vì cái chết của gia ngoại mẫu nên đưa gia mẫu phiêu bạt giang hồ. Khi đến Trường Sa người lâm trọng bệnh, lúc qua đời thì tiền bạc cạn kiệt, còn thiếu thêm hơn trăm lượng bạc tiền khách điểm. Gia mẫu đành mang thi hài ngoại công đặt cạnh vệ đường, nguyện bán thân để chôn cha. Tình cờ gia phụ đi ngang qua, người bèn lo việc mai táng rồi đưa gia mẫu đi Tứ Xuyên tìm bí phủ. Khi đến nơi không thấy gì ngoài di thể của Dao Vương, gia phụ rất thất vọng. Khi nghe người kể rằng Du Thanh Vân có đôi lông mày bạc bầm sinh, gia mẫu biết ngay lão là kẻ gian hiểm, người phân tích cho gia phụ nghe bản chất của họ Du. Lúc trở lại,

tin đồn về những huyết án ký tên Trường Giang Nhất Dao đã làm gia phụ tỉnh ngộ, biết mình đã rơi vào bẫy của Du Thanh Vân. Quả nhiên, sáu phái Bạch đạo đã chờ sẵn ở cửa Thủy trại để hỏi tội. Gia phụ tự hiểu mạng mình đã tuyệt nên không cho gia nữu xuất hiện vì lúc này người đã thụ thai. Gia phụ tố cáo âm mưu của họ Du với sáu vị Chưởng môn nhưng vì ông không có đao phổ trong tay và bị Du Thanh Vân chối biến nên không chứng minh được sự vô tội của mình. Cuối cùng, Du Thanh Vân giả dò phần hận, đoạn bào tuyệt giao rồi xông vào tấn công. Có lẽ do lão đã nắm được tinh túy của pho Thiên Long Dao Pháp nên mau chóng đả thương gia phụ. Gia mẫu núp trong lùm cây, thấy trượng phu thảm tử mà không dám khóc, lặng lẽ bỏ về Tô Châu sinh nở.

Bảy người kia nghe xong, hết lời nguyên rủa họ Du.

Vô Hối suy nghĩ rồi bảo:

- Dao Môn sắp xuất đầu lộ diện tiêu diệt Bạch Mi Hội báo thù cho cố môn chủ thì tất phải có tổ chức rõ ràng. Chư vị sẽ là Đường Chủ của bảy đường, chúng ta dùng chức vụ xưng hô cho tiện.

Họ gật đầu nhưng không khỏi ngỡ ngàng. Tiểu Thiên Dao Bùi Thu ngập ngừng:

- Bọn thuộc hạ đã điều tra ra Giang Tây Thần Kiếm Du Thanh Vân là kẻ chủ mưu hãm hại cố môn chủ. Các phái lớn cũng nhúng tay vào máu. Sao chúng ta không đối phó với họ Du mà lại phải nh nhau với một đối thủ hùng mạnh là Bạch Mi Hội ?

Vô Hối thở dài:

- Chư vị đâu biết rằng đương kim minh chủ võ lâm lại chính là hội chủ Bạch Mi Hội khét tiếng tàn ác.

Bảy người chấn động tâm thần. Chỉ riêng Nho Dao là mừng rỡ. Lão cười bảo:

- Bẩm môn chủ, thuộc hạ từ lâu vẫn lo ngại phải đối đầu với cả võ lâm. Nay họ Du đã là kẻ đại ác thì chúng ta dễ dàng vạch mặt, biến lão thành công địch của giang hồ. Không những giết được lão mà còn khôi phục được thanh danh cho cố môn chủ.

Vô Hối thầm khen Nho Dao là người cơ trí. Chàng muốn thử tài lão lần nữa nên gần giọng hỏi:

- Vậy theo ý Bách Lý Đường chủ thì chúng ta phải bỏ qua tội lỗi các phái, chỉ tập trung vào kẻ chủ mưu là họ Du.

Ánh mắt chàng sắc lạnh, đầy dẫy hận thù khiến Nho Dao sợ hãi. Lão cố trấn tĩnh thưa:

- Bẩm Môn chủ, thuộc hạ nào dám quên mối đại thù nhưng việc đời có trước có sau. Khi chúng ta giết được Du lão tặc rồi sẽ mời những người hồ đồ năm xưa đến hỏi

tội. Nếu họ còn chút lương tri thì ắt sẽ xấu hổ mà tự sát. Nếu đặt cả các phái vào phe họ Du chỉ e Đạo môn không đủ máu xương để đến thành công.

Vô Hối mỉm cười khen:

- Bách Lý Đường chủ cơ trí siêu phàm, tại hạ rất khâm phục.

Lão thổ phào đáp:

- Môn chủ không vì mối thù giết cha mà loạn sát, người mới là bậc đại trí chó thuộc hạ nào dám sánh.

Vô Hối tư lự:

- Tổng đàn Bạch Mi Hội trên danh nghĩa nằm ở ngoại thành Kim Lăng nhưng có lẽ bộ phận đầu não ở một nơi bí mật nào đó gần tổng đàn võ lâm. Chúng ta phải tìm cho được địa điểm ấy mới mong đắc thủ.

Lãnh Tâm Dao nhìn chàng với vẻ ngưỡng mộ. Gã nói:

- Môn chủ mới xuất đạo giang hồ, sao lại nắm được nội tình Bạch Mi Hội rõ ràng như vậy ?

Vô Hối vẫy Uyển Cơ đến bên giới thiệu:

- Đông Môn Uyển Cơ cô nương là người của Bạch Mi Hội. Bọn chúng đang tìm mọi cách thủ tiêu nàng để bảo toàn bí mật và tiêu diệt nhân chứng. Sau này, chư vị phải cố hết sức bảo vệ cho nàng. Đó là vì đại cục chứ không phải vì nàng là thê thiếp của ta.

Bấy người nhất tề còng tay.

- Chúng đệ tử tham kiến môn chủ phu nhân.

Uyển Cơ bàng hoàng như người trong mộng, không ngờ Vô Hối lại công nhận mình là vợ. Nàng cố ngăn dòng lệ sung sướng lí nhí đáp:

- Cảm tạ chư vị Đường chủ.

Bàn bạc đến cuối canh tư, bọn Đạo môn mới rời khách điểm. Lãnh Tâm Dao, Lưu Hương Dao và Tam Thủ Miêu sẽ ở lại âm thầm bám theo Vô Hối để hỗ trợ. Bốn người kia đem ba chục vạn lượng về chiếm lại Thủy Trại Trường Giang, điều động anh em tiến hành cuộc chiến với Bạch Mi Hội.

Chờ bảy người khách đi khỏi, Uyển Cơ dịu dàng cởi áo cho chàng. Đôi mắt phượng long lanh tràn đầy yêu thương. Nàng không biết phải dùng lời nào để nói lên niềm hạnh phúc tột cùng.

Vô Hối xiết nhẹ mũ nhận vào lòng:

- Cơ muội có đồng ý làm nương tử của ta không ?

Tiếng Cơ muội ngọt ngào như mật. Uyển Cơ áp má vào ngực Vô Hối bật khóc.

Mãi trưa hôm sau hai người mới rời Bồ Kỳ. Trên đường đi, Vô Hối giảng giải khẩu quyết pho khinh công Cuồng Phong Ma Ảnh. Uyển Cơ vốn rất thông tuệ và có sẵn căn bản nên học rất nhanh.

Tình yêu của Uyển Cơ đã xóa đi lòng căm ghét nữ nhân trong chàng nhưng không làm vơi được biển hận thù. Gương mặt Vô Hối lạnh lẽo như băng, mắt tỏa sát khí ngời ngời. Chỉ khi nào âu yếm ái ân chàng mới mỉm cười.

Trước mặt người ngoài, Uyển Cơ giả làm một nô tỳ như xưa. Vì nếu Bạch Mi Hội biết nàng là vợ chàng thì lại càng quyết tâm giết người hơn.

Lưu Hương Đào Bạch Tú Hồng là một tay thánh thủ trong nghề hóa trang. Nàng đã tặng Vô Hối sáu chiếc mặt nạ da người. Nhưng trong lúc này chàng còn muốn thu hút sự chú ý của Bạch Mi Hội, giết chúng và gây dựng thanh danh. Đây là một bước rất quan trọng trong cuộc báo thù.

Như đôi uyên ương đi ngoạn cảnh trong tuần trăng mật, ba ngày sau hai người mới đến Tín Dương. Đường quan đạo vào cửa Nam Thành phải đi ngang qua chân núi Thủy Tín Sơn. Hai bên đường là rừng rậm, Vô Hối nhìn nàng suy nghĩ, nhắc nhở Uyển Cơ:

- Cơ muội nên cẩn thận, địa thế nơi này rất thuận lợi để đặt phục binh. Nếu có gì cứ bám sát ta trong vòng một trượng.

Nhưng chàng đoán đúng có một phần. Phục binh chỉ là một lão già đầu bạc, cao lớn. Lão mặc bộ đoạn bào trắng cũ kỹ đã ngả sang màu cháo lòng. Ngoài khoác áo lông cừu sờn rách. Thất lưng dắt một thanh kiếm dài không vỏ.

Lão nhân đang đứng cạnh vệ đường, cất tiếng cười hỏi:

- Tiểu tử kia có phải là Công Tôn Vô Hối đấy không ?

Bằng cả bản năng của mình, chàng nhận ra vẻ chất phác của lão. Vô Hối điềm đạm gật đầu:

- Chính tại hạ nhưng xin hỏi túc hạ muốn gì ?

Thân phận của Tam Tuyệt Thiên Tôn trong võ lâm rất cao, tuổi của lão đã quá bát tuần. Vì vậy, khi xuất đạo Vô Hối ít khi coi ai là tiền bối của mình.

Lão nhân lần đầu không nghe người khác gọi mình bằng lão trượng hay lão tiền bối. Lão khoái trí cười hề hề:

- Tiểu tử quả là dễ mến. Ta là Kiếm Sĩ Kha Phổ Hòa, nhận lời người nên đến lấy mạng người và con bé kia.

Vô Hối giật mình vì chàng đã từng nghe ân sư Tam Tuyệt Thiên Tôn nhắc đến lão này. Chàng cười nhạt bảo:

- Tại hạ có hiềm khích gì mà túc hạ chặn đường đòi đoạt mạng ?

Kiểm Si gãi đầu:

- Minh chủ võ lâm Du Thanh Vân nói người là tên dâm ác khét tiếng giang hồ, ta gặp mặt là phải giết.

Vô Hối lạnh lùng nói:

- Họ Du có dặn túc hạ đoạt lấy mấy chục lượng bạc trong người tại hạ hay không ?

Kiểm Si sững sốt:

- Sao tiểu tử người lại biết rõ như vậy ?

Vô Hối mỉa mai:

- Giết người đoạt của xem ra đúng là tác phong của bậc đại hiệp thành danh.

Kiểm Si giật mình bàu chữa:

- Người là tên cường đạo bắt người cướp bạc thì ta thu hồi lại, sao dám vu khống lão phu ?

Uyển Cơ xuống ngựa, lại gần lão tươi cười bảo:

- Tiền bối nhân quang sắc bén, chắc cũng nhận ra tiểu nữ không hề ngu ngốc.

Lão nhân được tâng bốc khoái chí gật đầu:

- Đúng đấy. Lão phu đã sớm nhìn ra cô nương là bậc anh thư thông minh xuất chúng.

Uyển Cơ dịu dàng nói tiếp:

- Vậy thì tiểu nữ xác nhận tề phi chẳng hề là cường đạo hay dâm tặc gì cả. Chẳng qua kẻ nào đó đã bôi nhọ chàng với tiền bối mà thôi.

Kiểm Si bối rối nửa tin nửa ngờ, không biết phải làm sao. Lão lẩm nhẩm:

- Lạ thật. Con bé này chẳng hề oán hận tên dâm tặc. Chẳng lẽ Du Minh chủ đã làm ?

Vô Hối đã từng được nghe Tam Tuyệt Thiên Tôn nhắc đến lão ngốc này. Chàng cười nhạt bảo:

- Kha lão bị họ Du mê hoặc, nàng bắt tất phải phỉ lời. Để ta nh thức lão khỏi cơn mộng ban ngày này.

Vô Hối nháy xuống, đứng trước mặt Kiểm Si gằn giọng:

- Nếu tại hạ thắng được túc hạ trong vòng hai trăm chiêu thì chẳng hay túc hạ có bằng lòng nhận ta làm tiểu đệ hay không ?

Kha lão nháy dựng ngược:

- Tên tiểu tử này quả là cuồng ngạo, ta đồng ý.

Kiểm Si nổi tiếng thiên hạ nhờ pho Hải Ba kiếm pháp. Lão rút trường kiếm thủ thế. Lúc này trông lão mất hẳn vẻ si ngốc. Phong thái đúng là một đại hành gia về kiếm thuật.

Vô Hối mang dao chém liên mười mấy nhát. Kiếm Si mừng rỡ đón chiêu, trả đòn nhanh như chớp. Lão có tật là thích nghiên cứu võ công của người khác, nên gặp địch thủ càng cao cường thì càng khoái chí.

Đến chiêu thứ một trăm, Vô Hối phổ Thái Âm chân khí vào thân dao, sử dụng pho Thanh Quang La Võng Dao. Dao quang rực rỡ như ánh trăng rằm chói mắt đối phương. Kiếm Si kinh hãi thét lên:

- Ái chà ! Té ra người là truyền nhân của lão họ Hách.

Vô Hối lạnh lùng tung từng loạt sát chiêu, khóa chặt đường kiếm họ Kha. Lão càng cao hứng trở hết tuyệt nghệ giải phá.

Kiểm Si năm nay đã thất tuần, công lực cao thâm. Vô Hối không thể bì với lão được. Chàng quyết định dùng kỳ chiêu thủ thắng, liền bốc mình lên không, vận toàn lực nh Chiêu Nguyệt Trầm Hải Để.

Kiểm Si thấy dao kinh nặng như núi, vội dùng tuyệt chiêu Hải Ba Thác Thiên chống cự. Dao kiếm chạm nhau vang dội, kiếm kinh đã phá tan được màn đao quang xanh biếc. Lão đang đắc ý bỗng nghe huyết Dương Khê trên cổ tay tê dại, buông rơi bảo kiếm.

Lão ngẩn người lẩm bẩm:

- Không ngờ người lại luyện thành Vô Hình Chỉ Pháp của Thiên Tôn. Lão phu xin nhận bại.

Lưng lão còng xuống, mặt ủ rũ như già đi hàng chục tuổi.

Vô Hối lạnh lùng bảo:

- Túc hạ không có gì phải hổ thẹn. Nếu không vì cố tật muốn nghiên cứu võ công của người khác thì tại hạ đã bại từ lâu rồi.

Uyển Cơ nhặt kiếm nhét vào tay lão, nũng nịu nói:

- Lão ca vì nương tay mà sơ ý bị thua chứ đâu phải kém tài.

Kiểm Si được vuốt ve khoan khoái gật gù:

- Đúng vậy, ngay Tam Tuyệt Thiên Tôn muốn đả bại ta trong vòng ba trăm chiêu còn chưa được thì huống hồ gì đồ đệ của lão. Nhưng đã thua thì không thể nuốt lời.

Vô Hối bước đến vái tám vái:

- Tiểu đệ Công Tôn Vô Hối bái kiến Kha đại ca.

Uyển Cơ cùng nhanh nhẩu:

- Túc muội Đông Môn Uyển Cơ ra mắt đại ca !

Hai người như tiên đồng ngọc nữ khiến Kiếm Si sinh lòng thương mến. Lão vái trả rồi cười khà khà:

- Ta có được nghĩa đệ và túc muội xinh đẹp thế này lòng vô cùng cao hứng.

Lát sau, ba người vào Tín Dương. Kiếm Si biến thành một hiệp khách tuổi ngũ tuần, râu tóc đen nhánh. Lưu Hương Đào đã được Vô Hối gọi đến cải trang cho Kha Phổ Hòa. Kha lão được trẻ đi hai chục tuổi, lòng vô cùng hoan hỉ.

Lão đã hiểu rõ chân tướng Du Thanh Vân nên quyết chí giúp đỡ Vô Hối báo phụ thù. Uyển Cơ mua sắm thêm y phục cho Kiếm Si, biến lão thành một người khác hẳn. Họ vào trọ trong Hoàn Giang đại lữ điếm. Uyển Cơ hết lòng cung phụng món ngon vật lạ vì nàng biết Kha lão sẽ là một trợ thủ đắc lực cho Vô Hối.

Cả đời họ Kha sống đạm bạc, lấy kiếm làm nghề, cô quạnh một mình, nay có em dâu kiều diễm lạnh lợi nên lão rất yêu thương.

Tám gọi xong, ba người ra phố tìm tử điếm uống mừng hội ngộ. Nam Hoài tửu lâu nổi tiếng về thức ăn ngon đã được chọn làm nơi dừng bước. Uyển Cơ thấy bàn thờ thổ công cắm sáu nén nhang. Nàng thì thầm với Vô Hối:

- Tướng công ! Quán rượu là cơ sở của Bạch Mi Hội !

Chàng gạt đầu, thản nhiên gọi tiểu nhị. Lát sau, ba cao thủ Đào Môn cũng vào đến, ngồi ở bàn gần đấy. Vô Hối truyền âm báo cho họ biết. Họ chưa ăn xong bữa thì đã xảy ra sự cố. Xuất hiện một quái nhân đầu to như chiếc đấu, tóc hung đỏ buông xòa, miệng rộng lởm chồm đầy răng nhọn. Mũi của lão còn hếch hơn cả Tiểu Thiên Dao.

Dung mạo quái gỡ như vậy mà lão lại mặc trường bào bằng gấm Hồ Châu thượng hạng màu nguyệt bạch. Theo sau là sáu thiếu nữ hờ hớ mặc Miêu phục xanh, để lộ tay chân trông rất khô gợt. Trên cổ mỗi nàng đều trang điểm bằng một con độc xà đen. Kha lão cau mày nói nhỏ:

- Lão này là Nam Hung Xà Ông Đối Phiêu, tính tình thâm ác, tàn độc. Pho Linh Xà Độc Vụ Trảo của lão rất lợi hại, chưa kể đến những độc vật mà lão giấu kín trong tay áo.

Xà Ông vừa nhìn thấy Uyển Cơ thì bật cười hô hố:

- Thật chẳng uổng công lặn lội vào Thung Thổ. Trời thương lão phu nên vừa đến đây đã gặp tuyệt thế mỹ nhân

Uyển Cơ sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn gương mặt xú ác của lão ma. Vô Hối vẫn thản nhiên như không hề biết đến sự có mặt của Xà Ông. Thực khách rón rén rút lui, chỉ còn lại ba cao thủ Đao môn. Lão ác ma tưởng bọn Vô Hối đã khiếp vía nên bước đến, tì tay định vuốt má Uyển Cơ.

Thanh Loan đao đang nằm trong vỏ bồng bay ra chọt vào cổ tay Xà Ông. Nhưng lão là cao thủ thành danh, phản ứng thần tốc, kịp rút tay về.

Vô Hối không dừng chiêu, tiếp tục tấn công đối phương. Lão ma thấy đao quang tỏa sắc xanh như ánh trăng rằm, nhớ đến một nhân vật nên không dám khinh thường, cố vung đôi Thiết Trảo chống đỡ.

Vô Hối đã quyết diệt trừ họ Đới nên không để lão kịp thở. Đao chiêu cuộn cuộn như sóng dữ ập đến vây chặt địch thủ. Xà Ông thần công vô thượng, song thủ cứng như thép nguội, không sợ gươm đao. Nhưng lão đã mất tiên cơ vì đối phương áp đảo hơi thở, lùi liền tám bước.

Trong đời lão chưa hề có cảnh này nên giận giữ tung mình lên không, xuất tuyệt kỹ phản công. Trảo phong vun vút mang theo làn khí độc trắng mờ phong tỏa toàn bộ thân trên Vô Hối.

Chàng cười nhạt xuất chiêu Nguyệt Tảo Tàn Vân. Loan đao chia thành bảy ánh chớp quét đến cổ họng Đới Phiêu. Lão cả kinh lùi nhanh ba bước vung song trảo phá chiêu. Vô Hối gầm lên vang dội, đánh tiếp chiêu La Võng Luân Hồi. Đao ảnh trùng trùng dệt màn lưới thép chặt đứt mọi đường tiến thoái của Xà Ông. Lão khiếp vía trước chiêu đao kỳ ảo, vận toàn lực cố chọc thủng màn đao quang chụp vào ngực Vô Hối.

Thanh loan đao không hiểu sao lại bị lọt vào hữu trảo Xà Ông. Lão chưa kịp đắc ý đã nghe bụng dưới đau nhói. Lão gào lên ghê rợn, cố tung mình đào tẩu nhưng loan đao đã bay đến tiếm quanh thủ cấp. Đầu lão rời khỏi cổ lăn trên sàn nhà.

Vô Hối đã cố tình để lão chụp trúng loan đao rồi xạ một đạo Vô Hình Chỉ để giết lão ma.

Sáu nàng Miêu nữ thấy chủ nhân thảm tử, sợ hãi quỳ xuống xin tha. Uyển Cơ động lòng trắc ẩn, chỉ sợ Vô Hối giết họ. Nàng thở phào khi thấy chàng bảo họ:

- Các người hãy trở lại Nam Hoang.

Một nữ nhân bật khóc, giọng lơ lớ:

- Công tử ơi. Bọn ta đâu biết đường về.

Vô Hối nhăn mặt hỏi:

- Các người có biết võ công không ?

Sáu Miêu nữ lắc đầu:

- Bọn ta chỉ là nô tỳ của Đới lão gia, mới được lão mua về chừng bốn tháng nay, đâu biết võ nghệ gì. Hay là công tử nhận bọn ta làm nô bộc đi.

Bạch Tú Hồng bước đến thưa rằng:

- Cung bả Môn chủ ! Sáu Miêu nữ này giỏi nghề sai khiến động vật rất có ích cho chúng ta. Thuộc hạ sẽ đưa họ về Thủy trại.

Vô Hối biết nàng nói đúng, bảo bọn Miêu nữ:

- Ta đồng ý nhận các người làm tỳ nữ. Giờ hãy theo Bạch cô nương đây về nhà của ta.

Họ mừng rỡ đứng lên đi với Bạch Tú Hồng. Tam Thủ Miêu và Lãnh Tâm Dao mau mắn đem xác Xà Ông đi thủ tiêu.

Kiểm Si lẩm bẩm:

- Té ra bản lãnh của Hối đệ còn cao cường hơn cả ta. Với tuyệt kỹ Vô Hình Chỉ của Hách lão, khó ai đương cự nổi.

Vô Hối thở dài không đáp. Chàng lặng lẽ ra hiệu cho Uyển Cơ rời tử quán.

--- o O o ---